Jákup Berentsen, sonur Tóru og Hans, á grøvini hjá ættini í kirkjugarðinum í Kaldbak. Her liggur eisini olduromman Inger Müller

niðanfyri Hvítanes. Hvitanesmenn hoyrdu neyðarróp og fóru til hjálpar. Jørgin druknaði saman við tveimum av abbabørnunum.

Bóndafólkini aftaná Hans og Benadiktu vóri Jákup (1886-1934) og Ulla (1902-1990). Jákup doyði knappliga bert 48 ára gamal. Ulla sat eftir við otta børnum, tað elsta var 11 ár. Fleiri av børnunum fóru aðra staðni at vera. Ulla sat einkja í ikki færri enn 56 ár.

Bóndafólkini eftir tvey vóru Hans Bærentsen (1923-1990) og Tóra f. Larsen (1925-). Sum fyrr greitt frá var Hans smádrongur, tá pápin doyði, hann mátti bíða við at festa, til hann gjørdist myndigur. Í dag situr Tóra við festinum.

Hans og Benadikta á Sundi. Hans er sonur Inger

Góð viðurskifti millum Sunda og Hvítanes

Nena Danielsen, sum var gift við Sigurd Danielsen, ættaður av Hvítanesi, sigur frá, at mamma Sigurd var Inga, gift við Dánjal á Hvítanesi. Hon var dóttir Sigrid og Johannes Joensen úr Kaldbak. Sigrid var hálvsystir Hans Vang Bærentsen. Tískil hevur Sigrid verið dóttir Ingu Müller og seinna mann hennara Tummas. Nena eigur ein porselensfigur av kvinnu, sum situr á einum rossi, sum Sigrid arvaði eftir Inger.

Sum Nena hevur frætt av Hvítanesi, var Benadikta eitt framúr menniskja. Hon var kend fyri at vera serliga góð við børnini, sum komu inn hagar. Sambandið millum Sund og Hvítanes var serliga gott í hennara tíð. Verfaðir Nenu plagdi at taka til, hvussu gott tað var at koma inn á Sund hjá hvítanesbørnum.

Benadikta var sera blíð og vildi altíð hava børnini at gista, tá ið tey komu inn á Sund, hóast Hvítanes ikki var so langt burtur. Hon vildi ikki lata tey ganga millum bygdirnar á kvøldi.

Mia hjá Martin á Hvítanesi, sum búði niðri, skrivaði eina ferð í bløðunum, at hon mintist Sund sum eina oasu hjá Hvítanesbørnum at koma til, og hevur hetta eisini verið í Ullusa tíð.

Tað hevur eisini verið sera væl millum bóndahúsini á Sundi og teimum hjá Sigurd Danielsen í tíðini hjá Tóru og Hans.

Beiggi Inger - Hans Christoffer Müller

Tann eldri H. C. Müller var kendur sum sýslumaður í 54 ár. Hann var føddur í 1818 og doyði í 1898. Hann hevur verið óvanliga gløggur. Hann var bert 20 ára gamal, tá ið hann gjørdist settur sýslumaður eftur pápa sín Rasmus. 25 ára gamal varð hann settur fast í hetta starv. Í 1852 varð hann valdur inn á ting og sat í 28 ár. Í 30 ár umboðaði hann Føroyar í ríkisráðnum, landstinginum og fólkatinginum. Í 1869 fekk hann um hendi postavgreiðsluna í Havn og gjørdist eisini umboðsmaður fyri DFDS, sum sigldi við ferðamannaskipi millum Føroyar og mest Danmark.

Hann hevði onnur álitisstørv, var millum annað til tíðir settur fúti og dómari, hóast hann einki prógv hevði av nøkrum slag.

H. C. var eisini sjálvlærdur vísindamaður og var hetta serliga innan fugl og egg. Hann hevði eitt stórt savn av eggum og fugli, sum hann skrivaði bøkur um. Hann var eisini sera málkønur.

Men tað mest hugtakandi er at lesa um hansara menniskjansligu eginleikar. Hann umgekk báði høg og lág, sum tað plagar at verða sagt, og hann gjørdu ikki mun á nøkrum.

Hendan porselensfigurin hevur Sigrid, dóttir Inger, arvað frá mammu síni

Søren Müller

Ein sonur H. C. Müller var Søren Emil, og tað er hann, sum er upprunin til Müllers pakkhús. Søren, sum var føddur í 1856 og doyði í 1922, var ein av undangongumonnunum at fáa sluppir til Føroya seinast í 1880 talinum, og var pakkhúsið bygt til at seyma segl í. Her tóku sluppirnar eisini salt og aðra útgerð. Eitt skifti átti hann heilar 13 sluppir. Søren átti eisini nógva jørð, og á ungum árum gjørdist hann eisini løgfrøðingur. Hann var eisini virkin í politikki, var valdur á ting fyri sambandsflokkin. Í átta ár var hann býráðsformaður í Havn. Tað skal eisini sigast, at hann var við til at stovna skipasmiðjuna á Skála, sum í dag er eitt virkið minni um Søren.

H. C. yngri og kona hansara Ebba

Ein sonur Søren var Hans Christoffer, sum tók yvur reiðaravirkið hjá pápanum. Hann var niðri og las, tá hitti hann Ebbu, bróðurdóttir Carl T Zahle, kendur radikalur politikari, sum eitt skifti var forsætismálaráðharri í Danmark. Tey giftust í 1916, tá tey fluttu til Føroyar. Hann var eisini ein gløggur maður. Var amtsfulltrúi og onkuntíð settur amtmaður. Hann gjørdist eisini formaður í Føroya Reiðarafelag, og tá ið hann doyði longu í 1925 fekk hann besta ummæli í FF-blaðnum frá fiskimannafelagnum.

Tá maðurin var deyður, kundi Ebba eins væl verið farin aftur til Danmarkar við báðum synunum Ebbe og Eiden. Men hon valdi at verða verandi í Føroyum, og hon kom at føra virkið hjá manninum víðari. Hon gjørdist enntá eisini formaður í Reiðarafelagnum, og sigur hetta ikki so lítið um tað álit, menn hava havt á henni. Eiden skrivar í sínum endurminningum, at hann veit ikki øvugt orð hava fallið millum mammu hansara og hennara mótpart í sáttmálasamráðingum. Tað skal eisini vera nevnt, at Ebba var sera sosialt sinnað. Tá Nólsoy gekk burtur í 1934, syrgdi hon fyri at senda fisk at turka norður til Hósvíkar. Tað vóru serliga nógvir hósvíkingar við Nólsoynni, hon vildi á hendan hátt útvega teimum eftirsitandi arbeiði og harvið lønarinntøku. Á eldri árum var hon kend fyri Asylforeningen, sum gjørdi vælgerandi arbeiði.

Ebba var mamma Eiden, sum var pápi Jan Müller, og hervið hevur hann fingið ein fittligan part av síni ættarsøgu.

Sosialurin